

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 171/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/42/2023 z 26. júna 2025 (Rvp 2793/2025) a sp. zn. 5Svk/34/2023 z 30. septembra 2025 (Rvp 172/2026) takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 20. októbra 2025 (vedené pod sp. zn. Rvp 2793/2025) a 21. januára 2026 (Rvp 172/2026) domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami najvyššieho správneho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.
2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 49/2026-13 z 29. januára 2026 boli ústavné sťažnosti sťažovateľa spojené na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 2793/2025.
3. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s. (ďalej aj „žiadateľ“), v zastúpení spoločnosťou MVM, s. r. o., požiadala v januári 2020 obec Veľké Pole a obec Píla o predĺženie platnosti rozhodnutí č. 2016/194-012 a č. 2016/149-7 z 23. decembra

2016 o súhlase na výrub drevín, ktoré boli platné do 31. marca 2020. Žiadosť odôvodnil tým, že konanie o vydanie stavebného povolenia plánovanej stavby „*Vedenie 2x40 kV Horná Ždaňa-lokalita Oslany*“ nie je ukončené s tým, že predmetná líniová stavba prešla schvaľovacím procesom posudzovania vplyvov na životné prostredie (EIA) a územné rozhodnutie bolo vydané 21. decembra 2015. Aktuálne prebiehajúce konanie o vydanie stavebného povolenia do 31. marca nebude ukončené. Rozhodnutie o povolení výrubu žiadateľ navrhol ponechať v platnosti. Žiadal zmeniť len dobu jeho platnosti a upraviť čas uskutočnenia výrubu drevín.

4. Z obsahu napadnutých rozsudkov vyplýva, že proti rozhodnutiam o súhlase na výrub drevín podal sťažovateľ odvolania, o ktorých rozhodol Okresný úrad Žarnovica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „okresný úrad, žalovaný“) rozhodnutiami č. OU-ZC-OSZP-2017/000470 z 10. marca 2017 (vo vzťahu k rozhodnutiu obce Veľké Pole) a č. OU-ZC-OSZP-2017/000502 zo 17. marca 2017 (vo vzťahu k rozhodnutiu obce Píla) tak, že ich zamietol a rozhodnutia o súhlase na výrub potvrdil. Rozhodnutia žalovaného okresného úradu boli na základe správnej žaloby sťažovateľa predmetom súdneho prieskumu Krajským súdom v Banskej Bystrici, ktorý rozsudkom sp. zn. 23S/67/2017 z 25. apríla 2018 žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Sžk/29/2018 z 11. júna 2019 zamietol.

I.1. Skutkový stav vo veci sp. zn. Rvp 2793/2025:

5. Na základe žiadosti žiadateľa obec Veľké Pole oznámila (vo forme upovedomenia verejnou vyhláškou) začatie správneho konania týkajúceho sa predĺženia platnosti rozhodnutia o povolení výrubu drevín. Rozhodnutím zo 6. apríla 2020 obec Veľké Pole konanie v zmysle § 82 ods. 9 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) zastavila z dôvodu zániku predmetu konania, pretože nebolo možné o podanej žiadosti žiadateľa rozhodnúť do 31. marca 2020 (koniec termínu na výrub stanovený v rozhodnutí o súhlase na výrub drevín, pozn.). Na odvolanie žiadateľa okresný úrad rozhodnutím z 8. decembra 2021 rozhodnutie obce zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne obec vydala rozhodnutie č. 2020/84-16 z 15. júna 2021 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) bod 2 zákona o ochrane prírody „*ex offo*“ zmenila výrokovú časť rozhodnutia o súhlase na výrub drevín v časti podmienky týkajúcej sa termínu vykonania výrubu a nahradila ju podmienkou: „*1. Výrub drevín sa uskutoční v čase mimo vegetačného obdobia t. j. v termíne od 01.10. do 31.03. kalendárneho roka*“. Zároveň predĺžila platnosť rozhodnutia o súhlase na výrub drevín na dva roky od právoplatnosti stavebného povolenia.

6. Na odvolanie sťažovateľa okresný úrad rozhodnutím č. OU-ZC-OSZP-2021/001192-002 z 8. októbra 2021 zmenil prvostupňové rozhodnutie obce tak, že nahradil celú pôvodnú výrokovú časť a podmienky na výrub stanovil takto: „*1. Výrub stromov sa uskutoční v období vegetačného pokoja, t. j. v termíne od 01.10. do konca februára kalendárneho roka. 2. Súhlas na výrub drevín platí odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to na dva roky od právoplatnosti stavebného povolenia podľa zákona č. 50/1976 Zb. Ostatné časti a samotné bližšie špecifikované podmienky rozhodnutia Obce Veľké Pole č. 2016/194-012 zo dňa 23.12.2016 zostávajú nezmenené. Toto rozhodnutie je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia č. 2016/194-012 zo dňa 23.12.2016.*“

V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že zmenu výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia bolo nevyhnutné vykonať z toho dôvodu, že došlo k zásadným zmenám v aktuálne platnej legislatíve na úseku ochrany prírody a krajiny. Účinnosťou novej vykonávacej vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 170/2021 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, sa zmenil rozsah obdobia vegetačného pokoja a táto zmena nebola v čase vydania prvostupňového rozhodnutia ešte platná, resp. účinná.

7. Proti rozhodnutiu okresného úradu z 8. októbra 2021 podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorú krajský súd rozsudkom sp. zn. 76S/1/2022 z 22. februára 2023 ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že administratívne konanie prebiehalo podľa § 89 zákona o ochrane prírody, pričom žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného došlo k zmene predošlého rozhodnutia, ktorým bol udelený súhlas na výrub drevín podľa § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody, ktoré bolo preskúmané správnym súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 23S/67/2017 a aj v konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 6Sžk/29/2018. Námietky sťažovateľa, ktoré uplatňoval proti súhlasu na výrub, boli vyhodnotené ako nedôvodné. Z administratívneho spisu vyplýva, že realizácia líniovej stavby bola posudzovaná podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon EIA“). Zainteresovaná verejnosť, ktorá sa zúčastnila administratívneho konania vedeného podľa zákona EIA, mala možnosť aktívne vystupovať aj v následných povoľovacích konaniach, čo sa týka aj administratívneho konania, výsledky ktorého sú predmetom súdneho prieskumu v tomto súdnom konaní. Informácia o začatí administratívneho konania a upovedomenie o prebiehajúcom administratívnom konaní boli doručované verejnou vyhláškou, teda boli prístupné všetkým účastníkom konaní vedených podľa zákona EIA. Žalobca nielen že neuvádza konkrétne ustanovenia zákona (okrem § 24 ods. 2 zákona EIA), ktoré mali byť porušené, ale neuvádza ani dopad na jeho subjektívne práva a právom chránené záujmy.

8. Zmenou rozhodnutia o udelení súhlasu na výrub žalobca nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach a právom chránených záujmoch. K zmene rozhodnutia o súhlase na výrub drevín došlo z dôvodu, že nebolo právoplatne ukončené stavebné konanie, teda nijakým spôsobom sa nezmenil dôsledok na práva a právom chránené záujmy žalobcu oproti pôvodnému rozhodnutiu, ktorým bol udelený súhlas na výrub. Za predpokladu, že by bolo právoplatne ukončené stavebné konanie, bol by už výrub realizovaný.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom z 26. júna 2025 kasačnú sťažnosť zamietol.

10. V úvode odôvodnenia kasačný súd zdôraznil, že v prejednáwanej veci išlo o konanie podľa § 89 ods. 1 zákona o ochrane prírody, teda o zmenu rozhodnutia, ktorým bol udelený súhlas na výrub drevín v časti obdobia možnosti realizácie výrubu. Splnenie podmienok pre udelenie samotného súhlasu na výrub drevín podľa § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody bolo posudzované a súhlas na výrub drevín bol udeľovaný v rámci iného administratívneho konania. S námietkami sťažovateľa o splnení podmienok na vydanie súhlasu na výrub drevín sa už vysporiadali správne orgány v iných právoplatných rozhodnutiach, ktoré boli na základe podanej správnej žaloby a následne kasačnej

sťažnosti sťažovateľa predmetom súdneho prieskumu. Námietky smerujúce k nesplneniu podmienok na udelenie súhlasu na výrub drevín sú v tomto konaní irelevantné, presahujú rámec súdneho prieskumu v prejednávanej veci a boli už právoplatne posúdené. S námietkami týkajúcimi sa absencie súhlasu sťažovateľa na samotný výrub, resp. súhlasu pre umiestnenie stavby, ako i námietkami súvisiacimi s územným a stavebným konaním vo vzťahu k samotnej stavbe elektrovodu či namietanou povahou stavby ako verejnoprospešnej sa vysporiadal už krajský súd v rozsudku sp. zn. 23S/67/2017 z 25. apríla 2018 a najvyšší súd v rozsudku z 11. júna 2019. Sťažovateľ jasne nevymedzil a nevyplýva to ani zo spisu, žeby zmena času výrubu oproti pôvodnému rozhodnutiu správneho orgánu predstavovala akýkoľvek zásah do jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

11. Vo vzťahu k namietaným procesným vadám v postupe a rozhodnutiach správnych orgánov kasačný súd uviedol, že sa s nimi podrobne zaoberal už krajský súd. Oznámenie o začatí správneho konania bolo zverejnené na úradnej tabuli verejnou vyhláškou a týmto spôsobom mali právo oboznámiť sa s predmetom administratívneho konania i tí účastníci, ktorí boli účastníkmi konania podľa zákona EIA. Orgány verejnej správy vo vzťahu k sťažovateľovi zvolili doručovanie aj prostredníctvom pošty, nielen verejnou vyhláškou. Spôsob začatia správneho konania patrí do kompetencie príslušného orgánu ochrany prírody, ktorý je oprávnený zmeniť ním vydané rozhodnutie z vlastného podnetu alebo na návrh účastníka konania, čo je plne v súlade s § 89 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody.

12. Ako nekonkrétna bola vyhodnotená námietka sťažovateľa, že krajský súd sa nezaoberal viacerými žalobnými bodmi. Bolo úlohou sťažovateľa vymedziť, s ktorými konkrétnymi námietkami sa krajský súd nezaoberal. Sťažovateľ pritom kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP ani výslovne neuplatnil. Najvyšší správny súd konštatoval, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, ktorý rozhodol vecne správne, keď žalobe žalobcu nevyhovelo a ako nedôvodnú ju zamietol. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

I.2. Skutkový stav vo veci sp. zn. Rvp 172/2026:

13. Obec Píla po posúdení žiadosti sťažovateľa rozhodnutím č. 2020/14-16 z 15. júna 2021 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) zmenila výrokovú časť pôvodného rozhodnutia o súhlase na výrub drevín, kde došlo k zmene termínu vykonania činnosti výrubu na mimo vegetačného obdobia. Zároveň v zmysle § 89 ods. 2 zákona o ochrane prírody predĺžila platnosť rozhodnutia na dva roky, a to od právoplatnosti stavebného povolenia. Na základe odvolania žalobcu okresný úrad rozhodnutím č. OU-ZC-OSZP-2021/001191-002 z 12. októbra 2021 zmenil prvostupňové rozhodnutie vo výrokovej časti takto: „1. Výrub stromov sa uskutoční v období vegetačného pokoja, t. j. v termíne od 01.10. do konca februára kalendárneho roka“ a „2. Súhlas na výrub drevín platí odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to na dva roky od právoplatnosti stavebného povolenia podľa zákona č. 50/1976 Zb.“

14. Rozhodnutie okresného úradu z 12. októbra 2021 preskúmal krajský súd na základe žaloby sťažovateľa. Rozsudkom sp. zn. 75S/1/2022 z 22. februára 2023 krajský súd žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 30. septembra 2025. Po oboznámení sa s obsahom argumentácie

sťažovateľ a dospel k záveru, že rovnaké právne otázky v obdobnej veci prednesené sťažovateľom už boli posúdené kasačným súdom v napadnutom rozsudku z 26. júna 2025. Najvyšší správny súd preto v zmysle § 464 ods. 1 SSP poukázal citáciou na odôvodnenie tohto skôr vydaného rozsudku, s ktorým sa plne stotožnil. Z rovnakých dôvodov ako v rozsudku z 26. júna 2025 dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto je zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ v rozsiahlo koncipovaných ústavných sťažnostiach predkladá množstvo rôznorodých námietok. Svojím obsahom ide o argumentáciu, ktorú uplatnil v kasačných sťažnostiach. Podstata argumentácie sa sústreďuje na pochybenia v procese rozhodovania o umiestnení líniovej stavby – elektrovodu, pre výstavbu ktorého boli vydané povolenia na výrub drevín. Trvá na tom, že nejde o verno-prospešnú stavbu, pretože nie je uvedená v územnom pláne dotknutých obcí. Jej umiestnenie nie je v súlade s územným plánom Banskobystrického samosprávneho kraja a ani obcí, pričom niektoré obce územný plán nemajú. Namieta postup správnych orgánov, keď v upovedomení o začatí správneho konania nebola uvedená informácia o tom, že navrhovaná činnosť bola posudzovaná podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Obdobne ako v kasačných sťažnostiach poukazuje na to, že správne konania začali na základe žiadosti žiadateľa, išlo teda o návrhové konanie. Nešlo o konanie na základe podnetu orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny. Preto obce porušili zákon nezverejnením žiadosti žiadateľa a upovedomenia o začatí konania na úradnej tabuli. Ďalej namieta pochybenie správnych orgánov, ako aj súdov v súvislosti s tým, že ako vlastník dotknutých pozemkov nebol vyzvaný na udelenie súhlasu na výrub. Pritom podľa § 17 ods. 8 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), súčasťou žiadosti o výrub je potrebný súhlas vlastníka nehnuteľnosti. Aj vzhľadom na znenie § 47 ods. 4 zákona o ochrane prírody je možné dospieť k záveru, že výnimku z požiadavky súhlasu na výrub dreviny možno uplatniť len vo vzťahu k súhlasu orgánu ochrany prírody, avšak nie súhlasu vlastníka pozemku. Súd sa opomenuli zaoberať jeho námietkou, že správne orgány nehodnotili, či záujem na výrube drevín prevažuje nad ekologickými a estetickými funkciami drevín. V správnom konaní nebol rešpektovaný Aarhuský dohovor, ktorým sa má zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci v oblasti životného prostredia. Sťažovateľ vyjadruje názor, že v administratívnych konaniach a nadväzujúcich súdnych rozhodnutiach došlo k výraznému zásahu do jeho práv, keďže v správnom konaní nebol preukázaný verejný záujem. Administratívne rozhodnutia zasahujú do veľkého rozsahu lesných pozemkov v lokalite, kde sa nachádzajú aj pozemky vo vlastníctve sťažovateľa. Tým dochádza aj k zásahu do práva na ochranu životného prostredia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

17. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

18. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

19. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Podstatná časť ústavnej argumentácie sťažovateľa sa vzťahuje na nesplnenie podmienok pre udelenie súhlasu na výrub drevín podľa § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody. Sťažovateľovi bolo opakovane vysvetlené, že v správnych konaniach, ktoré boli predmetom napadnutých rozsudkov, išlo o konania podľa § 89 ods. 1 zákona o ochrane prírody. Obce prvostupňovými rozhodnutiami zmenili pôvodné rozhodnutia o súhlase na výrub tak, že došlo k predĺženiu obdobia na realizáciu výrubu. Splnenie podmienok na udelenie súhlasu na výrub drevín bolo posudzované v iných administratívnych konaniach. Tieto konania už boli na základe sťažovateľom podanej správnej žaloby a kasačnej sťažnosti posúdené krajským súdom v rozsudku z 25. apríla 2018 a najvyšším súdom v rozsudku z 11. júna 2019, ktorý vyhodnotil námietky sťažovateľa ako nedôvodné. Argumentácia sťažovateľa o pochybeniach správnych orgánov pri vydaní súhlasu na výrub drevín podľa § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody, námietky spojené s územným a stavebným konaním ku stavbe elektrovedu, o tom, či ide o verejnoprospešnú stavbu, a o nerešpektovaní Aarhuského dohovoru už boli preskúmané správnymi súdmi a aj ústavným súdom, ktorý v uznesení sp. zn.

IV. ÚS 634/2020 z 2. decembra 2020 vo vzťahu k týmto námietkam vyslovil, že právne závery správnych súdov nie sú svojvoľné ani arbitrárne. Rovnako bolo správnymi súdmi konštatované, že sťažovateľ v administratívnom konaní o výrub nebol v postavení dotknutej verejnosti, a teda sa nemohol domáhať jej práv ani s poukazom na Aarhuský dohovor.

21. Napadnuté rozsudky obsahujú jasné vysvetlenie, že súhlas sťažovateľa ako vlastníka nehnuteľnosti nebol potrebný, pretože § 17 ods. 9 vyhlášky stanovuje, že v prípade žiadosti a výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť, sa predloženie súhlasu vlastníka nehnuteľnosti nevyžaduje. Bolo plne v právomoci orgánu ochrany prírody, z vlastného podnetu alebo na návrh účastníka konania [§ 89 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody], zmeniť skôr vydané rozhodnutia, ktorými bol povolený výrub drevín. Preto prekvalifikovanie žiadosti žiadateľa na podnet a konanie obce ako prvostupňového orgánu „*ex officio*“ nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutí. Z hľadiska ochrany práv sťažovateľa je podstatné, že obec zverejnila oznámenie o začatí správneho konania na úradnej tabuli verejnou vyhláškou, pričom vo vzťahu k sťažovateľovi došlo aj k doručovaniu prostredníctvom pošty. Sťažovateľ sa o správnom konaní riadne dozvedel a aktívne sa ho zúčastnil, čo sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybňuje.

22. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutých rozsudkov najvyššieho správneho súdu presvedčil, že obsahujú jasné, podrobné a zrozumiteľné odôvodnenie ku každej sťažovateľom uplatnenej kasačnej námietke. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

24. Z hľadiska namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy je potrebné uviesť, že ide o všeobecnú klauzulu, za akých podmienok možno obmedzovať základné práva a slobody, pričom vo vzťahu k základnému právu vlastníť majetok tu existuje konkrétne ustanovenie, a to čl. 20 ods. 4 ústavy.

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia – teda sťažovateľ neformuloval presné dôvody, pre ktoré podľa sťažovateľa došlo k porušeniu týchto jeho práv. Uvedené závery ústavného súdu však navyše nenasvedčujú tomu, že by k ich porušeniu vôbec mohlo dôjsť.

26. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu